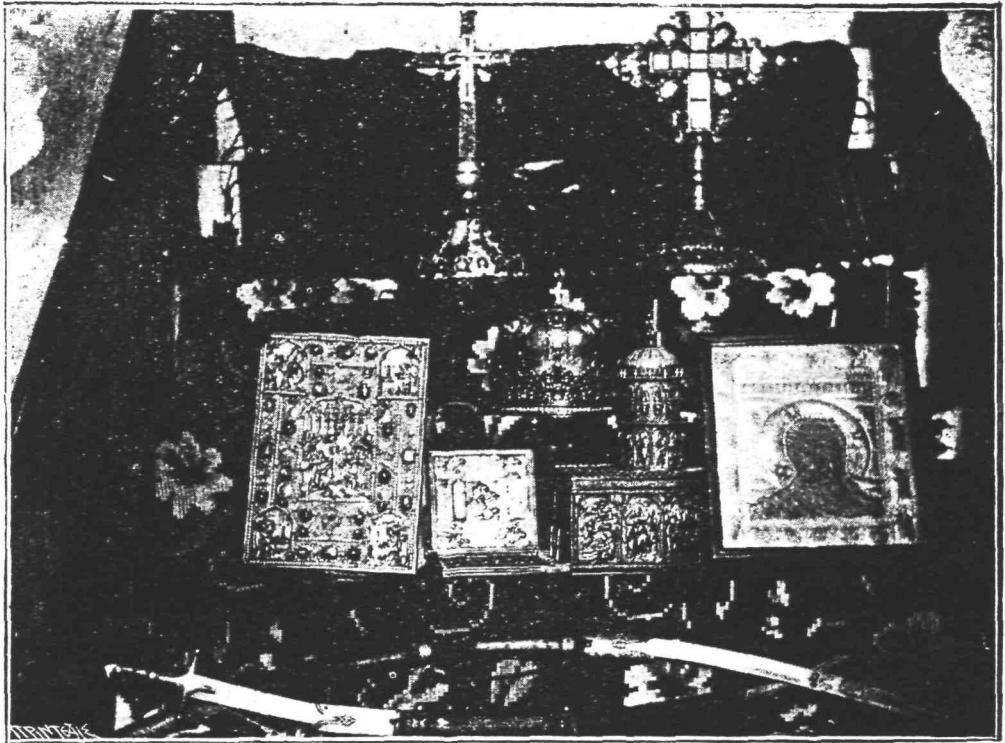

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ.

Σταυροί, εικόνες, ευαγγέλια, ξίφη, μίτραι, άμυνήτου ιστορικής αξίας, φυλασσόμενα εις τὸ Σκευοφυλάκιον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

ὁ ὑψηλὸς ἀξιωματικὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποῖου ἀνεγνώρισα τὸν πατέρα τῆς Πικρεϊκας μὲ τοὺς λευκοὺς μύστικας καὶ τὴν θαλασσαν τοῦ μορρίν.

Εἰς κάθε κτύπημα ὁ τιμωρούμενος, ὡς ἀπορῶν, ἔστρεψε τὸ ἡλικιωμένον ἐν τοῦ ἄλλου πρόσωπόν του, πρὸς τὸ μέρος ὁποῦν προήρχετο τοῦτο καὶ ἡμιανοίγων τὰ πελιδνὰ χεῖλη τοῦ ἐπανέλαμβανε τὰς ἰδίας πάντοτε λέξεις. Μόνον ὅταν διήλθε πλησίον μου ἤκουσα τί ἔλεγε, καὶ οἱ λόγοι τοῦ ἀντήχουν ὡς λυγμοί: «Ἀδέλφια σπλαχνισθῆτέ με! Ἀδέλφια, σπλαχνισθῆτέ με!» Τὰ ἀδέλφια ὅμως δὲν ἠδυσπλάχνιζοντο καὶ ὅταν ἡ παρέλασις ἔρθασε πλησίον μου εἶδον πῶς ὁ ἀπέναντί μου στρατιώτης ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα καὶ ὑψώσας μὲ συριγμὸν ἀπαίσιον τὴν χονδράν ράβδον, ἣν ἐκράτει, κατέβρεν αὐτὴν μετὰ δυνάμεως ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ Ταρτάρου. Ὁ ἀτυχὴς συνεσπειρώθη ὑπὸ τὸ ἄλγος τοῦ ραβδισμού, ἀλλὰ δι' ἰσχυρὰς κινήσεως τὸν ἀνώρθωσαν καὶ ἴδιον κτύπημα ἐνέπεσεν ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἄλλο ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ ταγματάρχης ἐδάδιζε πλησίον τοῦ ἄλλοτε παρατηρῶν τὸ ἔδαφος καὶ ἄλλοτε τὸν βασανιζόμενον, ἀναπνέων μὲ ἀπόλαυσιν τὸν παγωμένον ἀέρα καὶ φαινόμενος ἀτάραχος καὶ εὐχαριστημένος. Ὅταν ἡ παρέλασις ἀντιπαρῆλθεν, εἶδον πρὸς στιγμήν διὰ μέσου τῶν παρατεταγμένων στρατιωτῶν τὴν ράχιν τοῦ βασανιζομένου. Ἦτο κάτι τι ὑγρόν, ἐρυθρόν, ἀπροσδιόριστον, ἄμορφον καὶ ὑπερφυσικὸν τόσον, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω ὅτι τοῦτο ἦτο σῶμα ἀνθρώπινον.

— ὦ, Θεέ μου, ἐστέναξεν ὁ σιδηρουργός.

Ὁ βασανιζόμενος ἀπεμακρύνετο. Καὶ τὰ κτυπήματα ἐξηκολούθουν νὰ καταπίπτουν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθει νὰ συσπειροῦται καὶ νὰ ριγῇ καὶ τὰ τύμπανα νὰ ἤχῳσι καὶ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ ταγματάρχου νὰ βαδίζῃ παρὰ τὸν ἀτυχὴ εὐθυτενὲς καὶ ἀγέροντον. Αἰφνὴς ἐσταμάτησε καὶ ἐπλησίασεν ἓνα στρατιώτην.

— Σοῦ δείχνω ἐγὼ τῶρα, ἤκουσθη ἡ ὠρτισμένη φωνὴ του. Σοῦ δείχνω ἐγὼ νὰ χαιδεύης, ὅταν πρέπει νὰ κτυπᾷς.

Καὶ εἶδον πῶς διὰ τῆς χειροκτισφόρου ἰσχυρᾶς χειρὸς τοῦ ἐρράπισεν ἐπανειλημμένως ἓνα τρομαγμένον καὶ ἀδύνατον στρατιώτην, διότι διέπραξε τὸ σφάλμα νὰ μὴ καταφέρῃ τὴν ράβδον τοῦ μετ' ἀρκείας δυνάμεως ἐπὶ τῆς πληγωμένης ράχως τοῦ Ταρτάρου. Ὁ ταγματάρχης στρέψας τυχαίως τὸ βλέμμα μὲ διέκρινεν, ἀλλὰ προσεποιήθη ὅτι δὲν μὲ εἶδε καὶ συνοφρυωθείς ὀργίλως ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του καὶ ἐπροχώρησεν. Ἡσθάνθη τόσῃ ἐντροπῇ, ὥστε μὴ γνωρίζων πῶς νὰ κρυφῶ, ὡς ἐὰν εἶχον συλληφθῇ διαπραττων αἰσχρόν τι ἐγκλήμα, ἐχαμήλωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔσπευσα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπιστροφῆς ἀντήχη: εἰς τὰ ὠτά μου ὁ ἥχος τοῦ τυμπάνου, ἡ ἀλγεινὴ ἐπίκλησις «ἀδέλφια σπλαχνισθῆτέ με!» καὶ ἡ ὀργίλη φωνὴ τοῦ ταγματάρχου «σοῦ δείχνω νὰ χαιδεύης, ὅταν πρέπει νὰ κτυπᾷς!» Καὶ συγχρόνως τὴν καρδίαν μου ἐπίεζεν ἄλγος τοσοῦτον, ὥστε μερικὰς φορὰς ἐσταμάτησα, ὥστε αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκατέλιπον ἐπιτοημέναι ἐκ τοῦ φρικτοῦ θεάμα